

Land For Peace: What does Halacha Say?

Vayikra 18:24-28

אל-תטמאו בכל-אלה כי בכל-אלה נטמאו הגוים אשר-אני משלח מפניכם:
 ותטמא הארץ ואפקד עונה עליה ותקא הארץ את-ישביה:
 ושמרתם אתם את-חקתי ואת-משפטי ולא תעשו מלל התועבת האלה האזרח והגר הגר בתוכם:
 כי את-כל-התועבת האל עשו אנשי-הארץ אשר לפניכם ותטמא הארץ:
 ולא-תקיא הארץ אתכם בטמאכם אתה כאשר קאה את-הגוי אשר לפניכם:

Do not defile yourselves in any of those ways, for it is by such that the nations that I am casting out before you defiled themselves.

Thus the land became defiled; and I called it to account for its iniquity, and the land spewed out its inhabitants.

But you must keep My laws and My rules, and you must not do any of those abhorrent things, neither the citizen nor the stranger who resides among you;

for all those abhorrent things were done by the people who were in the land before you, and the land became defiled.

So let not the land spew you out for defiling it, as it spewed out the nation that came before you.

Rashi

ולא תקיא הארץ אתכם. משל לבן מלך שהאכילוהו דבר מאוס, שאין עומד במעיו אלא מקיאו, כד ארץ ישראל אינה מקימת עוברי עבירה (ספרא סוף קדושים), ומרגימו ולא תרוקו, לשון ריקון — מריקה עצמה מהם:

THAT THE LAND VOMIT NOT YOU OUT — A parable! This may be compared to the case of a prince (i. e. a sensitive, refined person) to whom one gives a disgusting thing to eat which he cannot retain on his stomach but vomits it out thus Eretz-Yisrael is unable to retain sinners on its soil (Sifra, Kedoshim, Chapter 12 14). The Targum renders it by תרוקן a term for "emptying out" — "it (the earth) empties itself of them.

Devarim 7:1-2

כי יביאך יהוה אל-הארץ אשר-אתה בא-שמה לרשתה ונשל גוים-רבים ו מפניך החתי והגרשני והאמרי והכנעני והפרזי והחוי והיבויסי שבעה גוים רבים ובעצומים ממך:
 ב ונתתם יהוה אל-לחיך לפניך והפיתם החרם תחרים אתם לא-תכרת להם ברית ולא תהגם:

When the LORD your God brings you to the land that you are about to enter and possess, and He dislodges many nations before you—the Hittites, Girgashites, Amorites, Canaanites, Perizzites, Hivites, and Jebusites, seven nations much larger than you—and the LORD your God delivers them to you and you defeat them, you must doom them to destruction: grant them no terms and give them no quarter.

Rashi

ולא תחנם. לא תתן להם חן, אסור לו לאדם לומר "כמה נאה גוי זה!" דבר אחר, לא תתן להם חנינה בארץ (עבודה זרה כ)
 HOU SHALT NOT ASCRIBE GRACE (חן) TO THEM: it is forbidden to a person to say "How beautiful is this heathen". Another explanation: thou shalt not grant them a ,הניה, an encampment (a settlement) in the land (Avodah Zarah 20a)

Shulchan Aruch YD 151:8

אין מוכרים להם בתים ושדות בארץ ישראל; אבל משפירין להם בתים, ולא שדות. ובסוריא, מוכרים בתים ומשפירים שדות. ובחוצה לארץ, מוכרים אלו נאלו

Shulchan Aruch YD 157:1

כל העברות שבתורה, חוץ מעבודת פוכבים וגלוי עריות ושפיכות דמים, אם אומרים לו לאדם שיעבר עליהם או יהרג, אם הוא בצנעה יעבר ואל יהרג. ואם רצה להחמיר על עצמו ולהרג, רשאי, אם העובד פוכבים מכונן להעבירו על דת. הנהגה: ואם יוכל להציל עצמו בכל אשר לו, צריך לתן הפל ולא יעבר לא מעשה). ר"ן פרק לולב הגזול ורשב"א וראב"ד וריב"ש סימן שפ"ז. (ובמקום שאמרו: כל מי שיש בידו למחות ואינו מוחה הוא נתפס באותו עון, מכל מקום בדבר שיש חשש סכנה אין צריך להוציא מונו על זה). מהרי"ו סימן קנ"ז. (ואם הוא בפרהסיא, דהינו בפני עשרה מישראל, חייב להרג ולא יעבר אם העובד כוכבים מכונן להעבירו על דתאפלו על ערקתא דמסאנא) בית יוסף. (אבל אם אינו מכונן אלא להנאתו, יעבר ואל יהרג. ואם הוא שעת הגזרה על ישראל לבדם), בית יוסף בשם נ"י, (אפלו אערקתא דמסאנא) פרוש רצועת המנעל (יהרג ואל יעבר..

מנחת חינוך מצוה תכה

להרוג ז' עממים המחזיקים בארצינו וכו' שנאמר החרם תחרים אותם וכו'.
 ... וכתב הרה"מ"ח ועובר ע"ז ובא לידו ויכול להורגו מבלי שישתכן בדבר וכו' וצ"ע נהי דכל המצות נדחים מפני הסכנה מ"מ מצוה זו דהתורה ציוותה ללחום עמהם וידוע דהתורה לא תסמוך דיני 'על הנס כמבואר ברמב"ן ובדרך העולם נהרגים משני הצדדים בעת מלחמה א"כ חזינו דהתורה גזרה ללחום עמהם אף דהוא סכנה. א"כ דחוי 'סכנה במקום הזה ומצוה להרוג אותו אף שישתכן וצ"ע:

Pesachim 56a

ת"ר ששה דברים עשה חזקיה המלך על שלשה הודו לו ועל שלשה לא הודו לו גירר עצמות אביו על מטה של חבלים והודו לו כיתת נחש הנחשת והודו לו גנז ספר רפואות והודו לו ועל שלשה לא הודו לו קיצץ דלתות של היכל ושיגרן למלך אשור ולא הודו לו סתם מי גיחון העליון ולא הודו לו עיבר ניסן בניסן ולא הודו לו:

Gittin 56b

אלא בעי מינאי מידי דאתן לך אמר ליה תן לי יבנה וחכמיה ושושילתא דרבן גמליאל ואסוותא דמסיין ליה לרבי צדוק קרי עליה רב יוסף ואיתימא רבי עקיבא (ישעיהו מד, כה) משיב חכמים אחר ודעתם יסכל איבעי למימר ליה לשבקינהו הדא זימנא והוא סבר דלמא כולי האי לא עביד והצלה פורתא נמי לא הוי

B'Ikvei Hatzooan p. 107

ד. מלחמת מצוה ומלחמת הרשות

והנה מתבאר מתוך המשנה דריש סנהדרין, ומתוך סוגיית הגמ' דסוטה ס"פ משוח מלחמה, שב' סוגי מלחמה הם, דיש מלחמת מצוה ויש מלחמת הרשות, ובכדי לערוך מלחמת הרשות צריכים רשות מב"ד הגדול, משא"כ במלחמת מצוה, ולפי"ז מסתברא לומר שלגבי עכו"ם, דלא שייך לגבייהו כל הענין של נטילת רשות מב"ד הגדול, שרק הותרה אצלם מלחמה שכזו שאצלנו היתה נידונה כמלחמת מצוה, אבל שהם יערכו מלחמה שכזו שאצלנו היתה בבחינת מלחמת הרשות, לזה כבר אין להם היתר. וכן ביאר בתשובות החת"ס (חיו"ד סי' יט) בכוונת הגמ' סנהדרין (נט). דעכו"ם לאו בני כיבוש ^{conquest} נינהו. ונראה פשוט דלא רק מלחמת התגוננות של פיקו"נ ממש (החשובה אצלנו כמלחמת מצוה) שריא לב"נ, אלא אף התגוננות על ארצם ועל מולדתם נמי כגון למשל, אילו בא הצבא הרוסי לאמריקא וסיבכו חייליהם את וושינגטון עיר הבירה, או אפילו עיירה קטנה כסקרנטון או פרמוס וכדומה, ולא ביקשו להרוג או אפילו לחבול בשום בן אדם, אלא רק לספח את העיר ההיא לארצם, לבל תהי' עוד תחת שלטון אמריקא, אלא תהי' – מכאן ואילך – תחת שלטון רוסיא, הי' נראה פשוט שהיו האמריקאים רשאים בכה"ג לערוך מלחמת התגוננות בעד ארצם ומולדתם, וכן הוא